

KAZALIŠTE Drama »Fedra« Jeana Racinea na Splitskome ljetu

Fedra na klizavom terenu

■ Djelo u režiji Marca Sciaccaluge uprizorena s izrazitim poštovanjem prema tekstu

Višnja ROGOŠIĆ

Rastuća količina izvedbi dramskog programa 53. je Splitsko ljetu gurnula prema gostovanjima, no festival nije propustio obilježiti početak i kraj premijerama u vlastitoj produkciji. U režiji talijanskoga gosta Marca Sciaccaluge najavljena programska orijentacija na osjećajnu ekstrovertiranost Mediterana ostvarila se kroz završnu ovoljetnu premijeru »Fedru« Jeana Racinea.

Karakterni rad na ulogama

Uprizorena s izrazitim poštovanjem prema tekstu predstava se zadržala na izmjeni dijaloških scena čija je ključna scenska aktivnost postala ona osjećajna. Dosljedan teatralnosti svoga vremena, intenzitet strasti u grčkoj mitološkoj priči o supruzi koja se zaljubljuje u posinka zahtijeva izniman glumački napor kako bi se dosegla uvjerljivost – još uvelike dominantna izvedbena norma. Stoga se karakterni rad na ulogama pokazao temeljnim redateljskim i

glumačkim putem koji je, na žalost, tek polovično svladan.

Bojana Gregorić-Vejzović kao Fedra vrlo je dojmljivo izvela minuciozne osjećajne prijelaze naslovnoga lika, ali je burnom mahnitanju junakinje nedostajala opravdanost, dok se Mijo Jurišić kao Hipolit pokazao potpuno nedoraslim svojoj ulozi. Izvedbeno intrigantnijim za-

to se doimao drugi čin predstave donoseći prevlast »sekundarnih« likova.

Izvanredna scenska spremnost, dosljednost i лакоća izvedbe Dijane Vidušin (Aricija) potvrdila je značenje mlade glumice koju splitska publika može samo poželjeti i u jesenskim glumačkim podjelama, dok se Trpimir Jurkić (Teramen) još jedanput ostvario kao

glumac koji ozbiljno promišlja uloge i do kraja stoji iza svakog izlaska na pozornicu.

Rijetki »tragični kalibar«

Konačno, Aleksandar Cvjetković u ulozi Tezeja pokazao je rijetki »tragični kalibar« i pravo bogatstvo za hrvatsko kazališno glumište zasićeno »ready made« glumačkim rješenjima.

Obilježena minimalnim glazbenim naglašavanjem i jednostavnim tek pomalo simboličnim kostimima Valerie Manari, predstava je smještena u decentno okruženje Dioklecijanovih podruma izražavajući i prostora klasicističko prizivanje antike. Jedina izrazitija scenografska intervencija, pijeskom prekriveno tlo, pokazala se prikladnom klizavom podlogom emocionalnog rizika s kojim koračaju Racineovi likovi.

»Obaveza prema klasicima« zadržala je ovog puta zraka i prostora za reprizu 54. ljeta, kojem bi, uz dodatni glumački rad, mogla dosvojno upotpuniti program.

Zadržala zrak i prostor za reprize: Prizor iz »Fedre«